

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 13040

гр. София, 26.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ**

като разгледа докладваното от **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ** Гражданско дело № 20231110134665 по описа за 2023 година

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

гр. София, 26.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II Г. О., 156-ти състав в закрито заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

като разгледа докладваното от съдия Васил Александров **гр. д. № 34665/2023 г.** по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 140 ГПК и чл. 248 ГПК.

Подадена е искова молба от Гаранционен фонд срещу Т. Т. Т., като се твърди, че в резултат на ПТП от 05.01.2017 г., били образувани преписки (именувани „щети“) № 210030/18.01.2017 г. и № 210031/18.01.2017 г. по които били изплатени обезщетения за неимуществени вреди в общ размер на сумата от 147278,26 лева. Поддържа, че във връзка с преписките имало влезли в сила съдебни решения, като по всяко сочи размера на обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди, които били изплатени. Навежда доводи, че ответника бил трето лице-помагач по делата, поради което бил обвързан от установителната сила на мотивите, като сочи, че вина за ПТП-то има отвентика, който бил управлявал автомобил „Нисан Патрол“, рег. №, като бил управлявал автомобила без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Излага съображения, че ПТП-то било настъпило при следния механизъм – на 05.01.2017 г., около 10:15 ч. в гр. София, ж. к. „Младост“ 3, ул. „Божан Ангелов“ в двора на база на дружество с фирма „Комета 3“, настъпило ПТП между товарен автомобил „Нисан Патрол“, рег. №, управляван от ответника – без СУМПС и пешеходците Й.Т. и Й.Д., които се намирали в платното за товаро-разтоварна дейност, като в следствие на инцидента пешеходците били пострадали. Прави подробна обосновка за това какви суми е заплатил на пострадалите лица във връзка с водени съдебни производства, като са посочени и суми за дължими деловодни разноси. Прави доказателствени искания за приемането на писмени доказателствени средства. Иска ответника да бъде осъден да заплати частично сумата от 5000,00 лева, като част от вземане в

по-голям размер от 147278,26 лева, като регресно вземане по изплатени обезщетения на постдателите лица. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника, чрез особения представител, като прави отвод за нередовност на исковата молба, с искане ищецът да бъде задължен да представи доказателства, че твърдените от него съдебни решения били влезли в сила. Твърди, че в случая от представените по делото доказателства не бил ясен точни час на настъпването на ПТП-то, което имало значение доколкото за процесния лек автомобил била сключена застраховка „Гражданска отговорност“ от 05.01.2017 г. в 11:48 ч., което обстоятелство не било изследвано в нито едно от приложените от ищеца съдебни решения. Поддържа, че ищецът е заплатил застрахователно обезщетение без да са налице основанията за това. Навежда доводи, че към момента на ПТП-то ответникът е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Излага съображения, че претенцията е неоснователна, тъй като ищецът не бил изплатил обезщетения на пострадалите, като бил отказал, поради което това била причината и за съдебните дела, а оттам и за разноските които се претендирали понастоящем. Аргументира какви разноски евентуално биха се дължали на ищеца – такива с характер на обичайни касаещи установяване на релевантните факти за установяване на ПТП-то, неговия механизъм и съответно размера на дължимото обезщетение. Отделно от това сочи, че разноските извън съдебните производства не били дължими, тъй като били сторени извън исковия процес. Твърди, че лихвите заплатени от ищеца били в следствие именно на неговото поведение. Прави възражение за погасителна давност. Иска отхвърляне на исковете.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ, във вр. чл. 558, ал. 7 КЗ, във вр. чл. 45 ЗЗД.

Съдът като извърши преценка на редовността и допустимостта на исковата молба намира следното: с писмена молба с препис за ответника, да конкретизира по всяка от преписките (именувани „щети“) каква част от претендирата сума се претендира, съответно дали същата касае само обезщетенията за неимуществени вреди или и тези за имуществени вреди, като в последния случай се уточни и размера на частичната претенция каква част от неимуществените, съответно от имуществените вреди обхваща по всяка от преписките, като се уточнението се направи по пера. В същия срок да посочи и правният си интерес да претендира вреди под формата на деловодни разноски, които не касаят настоящото производство, а твърдените други производства.

Неоснователен е отводът на ответника за нередовност на исковата молба, тъй като въпросът дали съдебните решения, които твърди ищеца и по които дела ответника е бил трето лице-помагач, не касаят редовността на исковата молба, а се обсъждат по същество, вкл. с оглед процесуалният им ефект по чл. 223 ГПК.

Съдът намира, че исковата молба е нередовна, като на ищеца следва да се предостави последна възможност в срок до о. с. з. да отстрани нередовностите, като

Спорните материални притезания са обусловени от проявлението в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** да е настъпило твърдяното ПТП по вина на ответника, като причинените имуществени вреди по леките автомобили да са в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП; **2)** ищецът да е заплатил твърдените суми на собствениците на увредените автомобили; **3)** към датата на настъпване на ПТП-то, ответникът да е нямал валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Ищецът носи доказателствената тежест да установи първите две материални

предпоставки, а ответникът носи доказателствената тежест да докаже, че е имал валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на ПТП или че е заплатил претендираните суми.

Съдът намира, че следва да допусне представените към исковата молба писмени доказателства, тъй като са допустими, относими и необходими за разрешаването на правния спор предмет на делото.

Подадена е молба с вх. № 32622/01.02.2024 г. от особения представител, като се иска изменение на Определение от 08.01.2024 г., с което съдът е назначил особения представител за такъв и е определил възнаграждение в размер на 400,00 лева. Поддържа, че въпреки, че претенцията била предявена като частична такава, то адвокатското възнаграждение следвало да се определи върху целия размер, а не върху сумата, която се претендирала. Искане за изменение на определението в частта за разноските.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК е подаден отговор на молбата, като се сочи, че същата е неоснователна. Поддържа, че в случая следвало да намери приложение правилото на чл. 47, ал. 6 ГПК, освен това възнаграждението на особения представител трябвало да се определи въз основа на действителната фактическа и правна сложност на делото. Инвокира доводи, че в случая с оглед предявената претенция, съдът при съобразил размера на дължимото адвокатско възнаграждение. Искане молбата да бъде оставена без уважение.

Съдът, като взе предвид становището на страните и събраните по делото доказателства – по отношение на молбата по чл. 248 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Молбата е в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК от легитимирано лице, поради което е процесуално допустима, но неоснователна по изложените по-долу съображения.

Съобразно т. 6 от **Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК**, с определението с което съдът назначава особения представител се определя и размера на неговото възнаграждение, съобразно НМРАВ.

В случая, съдът намира, че уредбата на чл. 2, ал. 7 НМРАВ е изцяло неприложима, като водещ е материалният интерес по делото, а не размера на целия иск (в хипотезата на частична претенция) – което е регламентирано и в чл. 7 НМРАВ. Тоест, след като двете разпоредби очевидни си противоречат за основата за определяне на адвокатското възнаграждение, то релевантна е тази коя дава общата логика – водещ при определянето на адвокатското възнаграждение е материалният интерес, но и фактическата и правна сложност на делото. Дори интересът да е в големи размери, това не може да е водещо за определянето на дължимото възнаграждение. При това положение, съдът е приложил и разпоредбата на чл. 47, ал. 6 НМРАВ, поради което определеното възнаграждение на особения представител изцяло е съобразен с фактическата и правна сложност по делото и материалният интерес по него.

На следващо място трябва да се посочи, че НМРАВ не обвързва националния съд.

Съгласно чл. 9 от ЗЗД страните имат свобода на договарянето, която се рамкира от приложимите към правоотношението законови разпоредби и от добрите нрави. Законодателят допуска цената на адвокатските услуги да бъде определена при свободно договаряне между довереника и доверителя, но не под предвидено в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл е разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАдв., съгласно която размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

Основният критерии при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактичестката сложеност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се ползват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложеност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложеност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отправяне на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактичестка и правна сложеност, при направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактичестка страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна.

Съдът не е обвързан от предвиденото в НМРАВ по отношение на адвокатското възнаграждение, като в тази насока съобразява и **Решение от 23.11.2017 г. на СЕС по съединени дела C-427/16 и C-428/16**: *„че определянето на минимални размери за адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба като разглежданата в главните производства, възпрепятствайки другите доставчици на правни услуги да определят възнаграждения под тези минимални размери, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., API и др., C-184/13—C-187/13, C-194/13, C-195/13 и C-208/13, EU:C:2014:2147, т. 43)...* член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането □ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.“. Тоест, националният съд не е обвързано от предвиденото в НМРАВ. Този извод на съда е основан на обстоятелството, че решението на СЕС по преюдициалното запитване се ползва със сила на тълкувано нещо, като се изяснява значението на съществуващите норми на правото на ЕС, поради което и действието му е *erga omnes*. Силата на тълкувано нещо се изразява в забрана за националният съд да се отклонява от поставеното по преюдициалното дело или да замести даденото тълкуване, респ. да постави под съмнение допустимостта или правилността на решението на СЕС – вж. **Решение по дело 05.10.2010 г., Elchinov, C-173/09, т. 29**.

С оглед изясняването на посоченото решение на СЕС, настоящият съдебен състав намира, че следва да изясни, че цитираното решение по преюдициално запитване се базира на разпоредбата на чл. 101, § 1 и § 2 ДФЕС, съгласно които се забраняват *„като несъвместими с вътрешния пазар всички... решения на сдружения на предприятия..., които биха могли да засегнат търговията между държавите-членки и които имат за своя цел*

или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар и в частност такива, които: а) пряко или косвен определят покупни или продажни цени ... споразумения или решения, които са забранени в съответствие с настоящият член, са нищожни“.

Горните съждения се потвърждават и от актулната практика на СЕС – **Решение по дело С-438/22 г.**, в което е възприето, че: „1) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. 2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. 3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.“. При това положение и с оглед силата на тълкувано нещо, с което се ползва произнасянето на СЕС по преюдициално запитване, настоящият съдебен състав намира, че нито следва да обсъжда доводите за приложението на НМРАВ и посочените в молбата по чл. 248 ГПК, нито следва да съобразява национална съдебна практика, било то и на ВКС, която предвид произнасянето на СЕС е загубила значение.

В случая исковото производство не представлява нито фактическа, нито правна сложност по изложените по-горе критерии от настоящият съдебен състав, поради което не може да се направи извод, че на особеният представител се дължи възнаграждение по-голямо от определеното от съда.

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА открито съдебно заседание по делото на **25.04.2024 г. от 09,00 ч.**, за която дата и час страните да бъдат призовани, а на ищеца да се връчи препис от отговора на исковата молба с приложенията на ответника, като съдът им указва най-късно до първото по делото заседание да вземат становище във връзка с дадените указания и доклада по делото, като предприемат съответните процесуални действия в тази връзка.

УКАЗВА и ДАВА последна възможност на ищеца в **едноседмичен срок** от

съобщението да отстрани нередовностите на исковата молба, като с писмена молба с препис за ответника, да конкретизира по всяка от преписките (именувани „щети“) каква част от претендиратата сума се претендира, съответно дали същата касае само обезщетенията за неимуществени вреди или и тези за имуществени вреди, като в последния случай се уточни и размера на частичната претенция каква част от неимуществените, съответно от имуществените вреди обхваща по всяка от преписките, като се уточнението се направи по пера. В същия срок да посочи и правният си интерес да претендира вреди под формата на деловодни разноски, които не касаят настоящото производство, а твърдените други производства.

УКАЗВА на ищеца, че при неизпълнение на указанията исковата молба ще бъде върната, а производството ще бъде прекратено.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ отводът за нередовност на исковата молба направен от ответника с отговора на исковата молба.

ДОПУСКА на основание чл. 146, ал. 4 ГПК всички приложени към исковата молба писмени доказателствени средства.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 32622/01.02.2024 г., подадена от особения представител адв. К. И. К. от САК за изменение на Определение от 08.01.2024 г., с което съдът е назначил особения представител за такъв и е определил възнаграждение, в частта за определеното възнаграждение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва в едноседмичен срок от съобщението до страните в частта досежно разноските за възнаграждение на ОП пред Софийският градски съд с частна жалба, а в останалата част е окончателното и не подлежи на обжалване.

Препис от определението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____